

Pengespørgsmaal, hvor længe denne Trup kan holde sammen, eller hvor længe den har Raad til at virke videre i samme gode Aand.

Nu er det for øvrigt en Kendsgerning, at man ogsaa i de nævnte Lande har et aabent Øje for, hvor lidet disse løse Teaterforhold gavner og udvikler den dramatiske Kunst. Der er for Øjeblikket saavel i England som i Italien stærke Bestræbelser i Virksomhed for at grunde faste, subventionerede Teatre. Saaledes tales der meget om at oprette en italiensk Nationalscene i Rom, og det er ikke længe siden, at vort kgl. Teater gennem William Archer modtog Forespørgsel angaaende vore Subventionsforhold, da man i London tænkte paa at grundlægge et Teater med kommunalt Tilskud.

Og ser man hen til de Lande, hvor Subventioneringen bestaar, og hvor der selvfølgelig ved Siden af de statsunderstøttede Scener kan findes enkelte Teatre, hvor der ydes god Kunst, saa vil det vise sig, at disse Privatsceners Ry altid optræder *periodevis* (deutsches Teater i Berlin); i stærk Afhængighed af visse bestemte Personer (Skuespillere, Forfattere, Sceneinstruktører).

Men heri bestaar just *Statsteatrets Styrke*, at Kontinuiteten (Traditionen) bevares, at det ogsaa i tarvelige Perioder, hvor hverken den dramatiske Litteratur eller Skuespilkunsten staaer synderlig højt, kan præstere god Kunst, udnyttende sin Erfaring, bekæmpende al Udskejen fra Kunstens sunde Principper, opmuntrende til Nyforsøg, opdragende og forberedende en ny Kunstnerslægt. — alt dette, fordi Statsteatret ikke behøver at tilsidesætte de kunstneriske Fordringer af økonomiske Hensyn.

Statsteatret er et Bolværk, hvis Fald eller Nedrivning uvægerligt vil bevirke en *fordærlig Tilbagegang i Landets dramatiske Kunst overhovedet*. Thi saasnaart Pengespørgsmaalet faar den absolute Forrang, vil og maa Teatrene i det store og hele blive tomme Forlystelses- eller Adspredelses-Anstalter, der vil smigre for Publikumsmag i Stedet for at rense og forædle den. Og Pengespørgsmaalet vil og maa i langt højere Grad end tidligere blive det afgørende, saa snart Statsteatret opløses, fordi den kunstnerisk ledede Nationalscene ikke har sin mindste Betydning og Berettigelse deri, at den, særligt i Nedgangstider, ved sit Eksempel og ved sin Konkurrence, virker ansporende paa de andre Teatres (*Privatteatrenes*) kunstneriske Ærgjerrighed. Uden Støtte fra Statens Side vil Skuespil-kunsten, den mest levende og derfor den stærkest virkende af alle Kunster, løbe Fare for at visne hen. Og samtidig vil *Skuespillerstanden*, der her i Landet har staaet saa højt i Anseelse (Fru Heiberg, Michael Wiehe), som har talt og tæller Videnskabsmænd i sin Midte (Ryge, Karl Mantzius), og som — jvnfr. Kunstnerne ved theatre français — ofte har modtaget offentlig Udmærkelse i Form af Dekorationer o. l., efterhaanden synke ned til at blive en Pariakaste.

for Privat-
teatrene.

for Skue-
spillerstanden.

3.

Men er der saaledes mange kunstneriske Grunde, støttede af histo-²) økonomiske. riske Vidnesbyrd og Samfundskrav, som med uimodsigelig Kraft taler mod Statsteatrets Ophævelse, vil denne ogsaa af praktiske Grunde blive yderst besværlig at gennemføre. Det er en Selvfølge, at Nedlæggelsen af en saa gammel og rodfæstet Institution vil støde paa store Vanskeligheder fra alle Sider.

Først Spørgsmaalet om *Bygningens Afhændelse*, med alt dens Materiel, ikke blot dens Dekorationer, Møbler og Garderobe, men alle dens Kunstgenstande og dens store Arkiv. Dernæst Annulationen af alle det kgl. Teaters efter kgl. Resolution approberede Regulativer (deriblandt *Alderdomsforsørgelsesplanen*). Endelig de betydelige Udgifter og det alvorlige Ansvar, som ere forbundne med *Teaterpersonalets Afskedigelse*.